

Стихія — любка, мати і сестра,
Як глек — рукою — весь тягар наспинний.
Корсет каналів — простір розсупонив,
Й могутні груди — куций вітерець.

І слух, і зір в свідомість загостривсь,
Надливши мозок в шкалики тюльпанні.
Блакить, мов риба, що — удар гарпунний.
Найменший дотик, — й хвилю — землетрус.

Для тих, що — страх, нема надій на краще.
В роти ледачі — волі не накришиш,
Не місто — в телягах дірявих лицар,

Що на косі — з конем — в морській пилюці
Загруз назавжди, й все пішло назад. —
Життя, як випадковий епізод.